

## **Groeien en bloeien**

Vandaag is onze startzondag. De scholen zijn weer begonnen na een lange zomervakantie. De voetbalcompetities zijn weer gestart. De bouwvakvakantie is voorbij. Er wordt weer gewerkt aan de nieuwe rotonde bij het winkelcentrum. Nog even en je hoeft niet meer te verdwalen op weg naar Jefta. *Het leven is weer begonnen!*

Vorige week heeft Jeanne gesproken. En ik werd getriggerd door één zinnetje. Ik weet niet eens of ik het letterlijk citeer, maar ze zei zoiets dat 'groeien en bloeien' altijd Gods Plan is geweest met ons. *(niet alleen overleven, of een beetje vegeteren, maar dat we tot ons recht komen, tot bloei komen).*

Ik kreeg vorige week een boek van een goede vriend: *'the Home of God'* (Miroslav Volf). En dit boek, alleen de titel al, heeft me geïnspireerd. Mijn eerste associatie met 'Home of God - Gods huis' was *de gemeente, de kerk*. En ik dacht, daar wil ik over spreken op onze startzondag: over de gemeente als plaats waar mensen gaan groeien en bloeien. En wij, Evangelische kerk Jefta, zijn een stukje van die grote universele gemeente van Jezus Christus.

De stelling in het boek van Miroslav Volf is: *God heeft met de schepping een huis (of een thuis) gecreëerd voor de mensheid en ook voor zichzelf.*

En wij, als mensen, kregen de opdracht, het vertrouwen, om deze schepping te beheren. Dat kun je lezen in het boek Genesis. Het is altijd Gods Plan geweest om dat samen met ons te doen. Om samen dat huis te bouwen en beheren.

Nou we kennen het verhaal, de eerste mensen, worden misleid door de slang en Adam en Eva, besluiten om dit huis te bouwen, zonder God. Ze kiezen voor onafhankelijkheid. En, zonder God, wordt het al snel een puinhoop: leugen, bedrog, moord en doodslag doen hun intrede. En deze zaken, leugen, bedrog, moord en doodslag, horen niet bij het huis van God(*want...het koninkrijk van God is een zaak van vrede, vreugde en gerechtigheid*). Helaas zien we deze zaken nog steeds in de wereld waarin wij leven. De voorbeelden hoef ik niet te noemen, de oorlogen die we kennen...

We leven in een wereld vol ontheemde mensen. Soms letterlijk, kijk naar de grote hoeveelheid vluchtelingen, mensen die niet veilig zijn in hun eigen land. Maar we leven vooral in wereld vol 'geestelijk' ontheemden. Ik denk dat dit misschien wel het grootste probleem van onze tijd is. Mensen die behoefte hebben aan een thuis, een plek waar je jezelf kunnen zijn, een plek waar je gezien wordt, een veilige plek waar je rust vindt. Een plek waar je gevormd wordt, waar je talenten zich kunnen ontwikkelen.

Het grote verhaal van God heeft te maken met thuiskomen! Dat zien we overal in de Bijbel. Dat zien we al in het boek Exodus. Het volk Israël leeft in gevangenschap in Egypte. Ze leven als ontheemden, ver van huis. God bevrijdt hen, dat is het verhaal van Mozes.

### **Exodus 29**

*<sup>45</sup>Ik zal te midden van de Israëlieten wonen, en Ik zal hun God zijn.<sup>46</sup>En zij zullen inzien dat Ik, de HEER, hun God ben, die hen uit Egypte bevrijd heeft om in hun midden te wonen. Ik ben de HEER, hun God.*

De Heer zegt hier: Thuis heeft niet zozeer te maken met land of met bezit, maar met mijn aanwezigheid!

De Heer laat de Israëlieten een tabernakel bouwen. Een tent! God zet zijn tent op, als een vluchteling in de woestijn. Hij kiest ervoor om hen een thuis te geven, terwijl ze onderweg zijn. Hij woont bij hen.

Dan springen we naar het Nieuwe Testament, de tijd van Jezus. In het evangelie van Johannes lezen we: Johannes 1

*14Het Woord is mens geworden en heeft in ons midden gewoond, vol van genade en waarheid, en wij hebben zijn grootheid gezien, de grootheid van de enige Zoon van de Vader.*

Dit gaat veel verder dan Gods aanwezigheid in de tabernakel. God heeft in ons midden gewoond. Dit keer niet in een tent, maar zichtbaar in Jezus Christus, een mens van vlees en bloed. En mensen voelden zich thuis bij Jezus.

-Hij was vol van genade en waarheid.

-Hij liet zien, door zijn dood aan het kruis, dat Gods huis gebouwd wordt op verzoening en vergeving.

-In zijn opstanding liet Hij zien dat zijn huis sterker is dan de dood.

God wil bij ons wonen. Hij wil dat we thuiskomen bij Hem.

*Denk aan de gelijkenis van de 'verloren zoon'.* Thuiskomen heeft niet zozeer met plaats te maken, maar te maken met relationele verbondenheid: weten dat God je Vader is.

En dan verlaat Jezus de aarde weer en zend Hij de Heilige Geest. En de Heilige Geest komt in ons binnenste wonen. Hij is altijd bij ons. Zoals God in de tabernakel bij het volk Israël was. Zoals Jezus aanwezig was, 2000 jaar geleden in Israël. Zo is Hij nu aanwezig door de Heilige Geest. Je zou kunnen zeggen, wij zijn een huis voor de Heilige Geest. Hij woont in ons. Dat is een grote zegen!!

Toch leven we ook in een tijd waarin leugen, bedrog, moord en doodslag aan de orde van de dag zijn.... Dan is er dat grote hoopgevende toekomst-perspectief:

Openbaring 21

*3Ik hoorde een luide stem vanaf de troon, die uitriep: 'Gods woonplaats is onder de mensen, Hij zal bij hen wonen. Zij zullen zijn volken zijn en God zelf zal als hun God bij hen zijn. 4Hij zal alle tranen uit hun ogen wissen. Er zal geen dood meer zijn, geen rouw, geen jammerklacht, geen pijn, want wat er eerst was is voorbij.'*

Dat is de climax van het Bijbelse verhaal. De schepping wordt vernieuwd en heel de wereld wordt Gods huis! Het hoopgevende is: het kwaad is eindig! We zien uit naar een toekomst vol van vrede vreugde en gerechtigheid.

We zijn onderdeel van een groot project: de bouw van Gods huis.

Wat is onze plaats in dat project? Afwachten tot God zijn huis afbouwt?

Nee, wij zijn medebewoners en medebouwers. De opdracht, het vertrouwen dat God in Genesis aan de mensheid gaf, geldt nog steeds!!

Wij zijn geroepen om zijn huis te bouwen!

- Elke keer dat wij gastvrijheid betonen, leggen we een steen in dat bouwwerk!
- Elke keer dat jij je inzet voor gerechtigheid, leg je een steen in dat bouwwerk!
- Elke keer dat jij aandacht geeft aan de zwakke, aan degene die hulp nodig heeft, leg je een steen in dat bouwwerk!
- Elke keer als liefde jouw drijfveer is, leg je een steen in dat bouwwerk.
- elke keer dat jij de ander vergeeft, leg je een steen...
- elke keer als jij zorg draagt voor de schepping, leg je een steen...

Ja, er komt een nieuwe hemel en een nieuwe aarde. We hebben het zojuist gelezen. Maar dat is geen excuus om in passiviteit te leven. Het is een uitnodiging om te leven alsof het huis al klaar is.

We mogen invulling geven aan de opdracht die God in Genesis aan de mensheid gaf. We mogen dat doen, vanuit de wetenschap dat God ons hierbij helpt, ons hiervoor de kracht geeft. Het is zijn plan dat we dit doen, in *afhankelijkheid* van Hem.

In het seizoen dat voor ons ligt mogen we gaan bouwen.  
Ons jaarthema is: 'bouwen op de Rots' – weet je het nog?

En de rots, dat is Jezus.  
We willen een thuis zijn voor mensen, omdat God in ons midden is!!

We zijn beperkt – we kunnen niet zoveel.  
*Maar God in ons, die kan alles!!*

Wij vinden het moeilijk om de ander te verwelkomen, zoals hij/zij is.  
Wij vinden het soms moeilijk om te vergeven.  
Wij vinden het soms moeilijk om herstel te verwachten.

*Maar God in ons, vindt dat helemaal geen probleem.*

Laten we onderweg gaan!  
Laten we (door-)gaan (met) bouwen.  
In nederigheid, wetende dat God onze intenties zal moeten bekrachtigen.  
Laten we instemmen met zijn plan, zijn uitnodiging.

We zijn, als gemeente, aan elkaar gegeven.  
Laten we de ander helpen om te *groeien en te bloeien*.

Dat zal zijn uitwerking hebben, overal waar we komen.  
Want er is een wereld vol mensen die hunkeren naar een thuis.

Mensen weten vaak niet te verwoorden wat ze missen of waar ze naar op zoek zijn. Maar iedereen wil gezien en geliefd en gewaardeerd worden. Iedereen wil thuiskomen!

AMEN